

IOAN MICU

ENIGMA PEȘTERII DIN TÎMPA

60

IOAN MICU

ENIGMA
PEȘTERII
DIN
TÂMPA
II

60

EDITURA TINERETULUI

Enigma peșterii din Tâmpa
Ioan Micu

EDITURA TINERETULUI
București, 1969

Redactor: Delia Damirescu
Tehnoredactor: Gabriela Iliopolos
Copertă: Ionescu Dumitru
Digitalizare: EPUB

CEI TREI MISTERIOȘI

Justificarea unei absențe atât de îndelungate de acasă nu are prea mare importanță. Părinții copiilor se obișnuiseră de ani de zile ca uneori, seara, dacă nu se întorceau de la joacă, să-i caute prin vecini. Și-i găseau adormiți unii la alții.

În noaptea aceea însă – noaptea așteptărilor, cum i-a zis mai târziu grupul – cel care într-adevăr a dormit, așa cum îi era obiceiul, la Petre, a fost aghiotantul. Pe el nu l-au mai luat. I-au spus că trebuie să se întoarcă la peșteră, iar el să se culce liniștit.

Surorile s-au furișat în casă – în prealabil se descălțaseră la intrare – au intrat în bucătărie și pe băjbăite s-au apucat să înfulece pogace. Găsiseră o tavă plină. Au luat câteva într-un pachetel și, la fel cum au intrat, pe nesimțite, au ieșit în curte, unde Fane și Petre – aprovizionați și ei cu demâncare – le așteptau. Ariciul mai găsisese o lanternă pe undeva și și-o vârâse în sân. Bateria de la cea pe care o avea Adrian începuse să slăbească.

Toți patru, tăcuți, cu auzul treaz și privirile vii, ferindu-se să întâlnească pe cineva – nu de altceva, dar ar fi putut fi opriți și întrebați ce caută singuri pe străzi la ora aceea din noapte – au ajuns la timp la cea de a două intrare în coridorul secret, unde-i așteptau Adrian și Paul, acum nelegați prin firul de sfoară care avea tâcul lui...

*

Informațiile Șefului privitoare la tunelul de legătură care ar fi existat între vechea cetate „Brașovia” și Turnul Primăriei s-au dovedit, până la proba contrarie, insuficiente. De altfel, Adrian făcuse cuvenita adăugire, cum că nu poate garanta siguranța acestor afirmații. Atunci galeria pe care o descoperiseră ce era? Nu cumva o săpătură mai recentă, probabil făcută în timpul celui de al doilea război mondial? Cu ce scop? Și de către cine? Nu găsiseră nimic care să confirme sau să infirme vreuna dintre presupuneri. Nicio urmă, niciun semn cât de mic, din care să se deducă ceva.

Dacă, totuși, această galerie era un braț al adevăratului tunel?

(Pentru că, oricât de legendară și neverosimilă ar fi fost această poveste, un sâmbure de adevăr tot exista în ea. De pildă, cu multe zeci de ani în urmă, li se spunea elevilor la școala primară că bătrânii, femeile și copiii se ascuseseră din porunca judei Brașovului în acest tunel. Era pe vremea năvălirii turcilor conduși de Murad al II-lea, cam prin anul 1421, care se soldase cu nimicirea orașului, încă insuficient întărit, și luarea în robie a întregului sfat brașovean.) Nu însemna că undeva, de-a lungul galeriei pe care grupul se gândea s-o numească „Tunelul pionierilor“, ar exista o altă ușă secretă, similară cu cea descoperită de Dudi și care să corespundă cu tunelul? Dar ce mecanism o deschisese pe cealaltă? Nu stătuseră atunci prea mult să chibzuiască, curiozitatea îndemnându-i să meargă și iar să meargă. Ajunși însă în „partea cealaltă“, era firesc să-și pună asemenea întrebări, mai ales că ceea ce găsiseră Adrian și Paul, până să ajungă la această ieșire, le dădea dreptul să presupună mai mult.

Ulterior, după încheierea acestor peripeții, când vara se statornicise cu adevărat în orașul de la poalele Tâmppei, un grup de cercetători ai muzeului din localitate au ajuns la concluzia că grotă de la capătul „celeilalte“ intrări nu era altceva decât „Peștera călugărițelor“, iar tunelul explorat de copii fusese săpat în timpul războiului. Mecanismul de deschidere al ușii aceleia buclucașe era pe cât de simplu, pe atât de ingenios. Cele două lespezi erau fixate cu bare de fier și acționate de un sistem de pârghii pe care aghiotantul apăsase întâmplător.

Aceasta peșteră, după cum susține un călător englez care a trecut prin aceste ținuturi, a fost refugiul călugărițelor de la biserica Sfânta Fecioară Maria, pe locul căreia s-a construit mai târziu actuala Biserică Neagră.

Dedesubtul peșterii, ca o treaptă uriașă, ieșită mult în afară, se află o grotă numită a lui Bethlen, în care astăzi ființează o cabană turistică, al cărei perete din spate este format din stâncă. O pânză de apă ce se prelinge din acest perete, în interiorul bufetului, ca niște șerpi lucitori, constituie un spectacol de o rară frumusețe.

Referitor la existența unui tunel de legătură între Turnul Primăriei și cetatea „Brașovia“, același grup de cercetători a stabilit că n-a existat niciodată. Un asemenea tunel a fost totuși, dar el făcea comunicarea dintre Turnul Primăriei și Turnul Alb, un alt edificiu care străjuiește de veacuri partea dinspre muntele „Warthe“ a orașului...

...Și iată-i din nou împreună, în afară de Dudi – aghiotantul care, la ora aceea din noapte, călătorea în „țara minunilor“. Era atât de fericit de cele ce „vedea“ că zâmbea cu toată fața.

Erau strânși aproape de gura intrării, ascunși totuși de priviri indiscrete. Stăteau toți, fete și băieți, cu spatele lipit unul de altul – nopțile pe Tâmpa sunt răcoroase – ca să se încălzească, și discutau în „surdină“:

— Voi ce ziceți? i-a întrebat Șeful.

— Dacă suspiecții nu vin până la ora patru, mergem să ne culcăm; ne sculăm pe la zece și ne întoarcem să cercetăm centimetru cu centimetru, propuse Paul, dovedind un dram în plus de maturitate.

— Și dacă vin? i-a iscodit Petrică.

— Aici e problema! împunse Adrian aerul cu degetul, luând conducerea discuțiilor. Vom proceda în felul următor: ei au fost trei, nu-i așa? Dar pot fi și mai mulți. Dacă vin numai aceștia, așteptăm până ce termină matrapazlăcurile lor și ne luăm după ei. Câte doi pentru fiecare. În caz că sunt mai mulți, vedem noi atunci ce-i de făcut.

— Și cu cercetarea cum rămâne, Șefule? s-a interesat Fane.

— Deocamdată o lăsăm. Pe primul plan e urmărirea, răspunse Nas-în-vânt în locul lui Adrian.

— Bineînțeles, a susținut-o acesta. Urmărirea e mai importantă. Explorarea o putem amâna pentru o altă zi. Bandiții nu trebuie să ne scape. Sau nu sunteți convinși că sunt bandiți?

— Ba da! au răspuns câteva glasuri.

— Nu ești de părere cu mine, Sanda?

— Eu?! a tresărit fata, care începuse să dea semne de neliniște. Desigur... Mi-e cam teamă... N-am mai urmărit pe nimeni... E interesant, dar noi... Dacă ne prind?

— Atunci nu mai suntem pionieri! a decretat Paul, ridicând glasul. Dacă ți-e frică, du-te acasă!

— Ce-ți veni, mă, să te repezi la ea? Și vorbește mai încet! Spune și fata ce-i trece prin minte!

— Nu vă certați! s-a răstit băiatul cu pantaloni lungi. Între noi nu trebuie să existe neînțelegeri, să fim clari! Fără armonie, totul se duce de râpă.

— Tăceți! l-a înghioldit Taciturna pe Șef. Se aude ceva!

— Unde?

— În direcția aceea.

— Culcați-vă pe burtă!... Fiți cu ochii-n patru!... Dacă puteți,

țineți-vă respirația!... Fane, ce faci?

— M-așezai pe-o piatră...

— Gura!...

Bărbații care veneau spre ei călcau apăsător. Îi vedeau foarte bine, luna fiind un felinar excelent. Și-au aprins țigările, au discutat ceva în șoaptă la gura peșterii, apoi s-au pierdut în întunecimea tunelului, unde copiii văzură cum aprindeau felinarele...

Pe urmă liniște...

Unul dintre cei trei bărbați a apărut la intrare. Continua să fumeze.

Copiii nu se clinteau. Urmăreau jarul din vârful țigării, care făcea un singur drum: la gură, după aceea în față, și iar la gură, și iar în față. După puțină vreme s-au ivit și ceilalți.

— Peste o jumătate de oră începem, a vorbit unul gras, care de-abia-și ducea pântecul.

— Mare noroc a dat peste noi!

— Numai să fii în stare să-ți ții clanța! l-a avertizat același bărbat gras.

— Mă crezi chiar așa de prost?

— Ia nu va mai ciondăniți, s-a repezit la ei primul bărbat care apăruse la intrare, roșcovan și mai înalt decât ceilalți.

— Discutăm, nu ne ciondănim.

— Discutați mai încet, să nu ne audă cineva.

— La ora asta?! Poate vreo bufniță sau vreun liliac.

— Să nu fie un liliac vorbitor.

— Eu am ochi buni, vere, l-aș fi văzut.

Într-adevăr, cel care vorbise avea niște ochi mari, ca de broască, sub care atârnavă pungi de grăsime.

— Sst! a făcut burtosul.

— Ce e?

— A mișcat ceva într-acolo – și-a arătat spre locul în care se ascuseseră copiii. Mă duc să vad.

Spaima a pus stăpânire pe grup. Sandei îi vâjâia capul, era gata-gata să leșine. Paul, din vina căruia venea acum omul acesta mățăhălos spre ei, simțea niște pocnituri atât de aprige în urechi, că-i lua auzul.

Spre norocul lor, „polobocul“, cum îi spusese în gând Fane, s-a oprit la aproape un metru de locul în care era ascuns Adrian. Dacă ar mai fi făcut un pas, l-ar fi călcat pe mână. Dar grasul, cu pasul lui de urs, s-a întors la cei doi bărbați și i-a liniștit:

— Nu e nimeni. Vreo șopârlă trezită de glasurile noastre.

— Să fim mai atenți! Nu se știe ce se poate întâmpla.

— Ești un fricos, doctore! Dacă te știa așa de sperios, Hans n-ar fi apelat la tine.

— O măsură de prevedere nu strică...

— Bine, să mergem.

— Câte cutii sunt?

— Patru. În noaptea asta trebuie să terminăm...

Au plecat. Mai întâi cel cu ochii mari, pe urmă grasul, și la sfârșit roșcovanul, căruia unul dintre ei îi spusese „doctor“.

Multă vreme copiii n-au știut ce să facă. Parcă pământul avea magnet, nu se puteau dezlipi de el. Parcă cineva îi ținuse acolo și le tăiase limbile. Adrian, după ce se îndepărtase „polobocul“, își trântise fața în iarbă, să se răcorească. Să nu mai vorbim de fete care, când îl văzuseră pe gras apropiindu-se, înghețaseră. Fiecare, în felul lui, trecuse prin câte o stare neobișnuită. Fane luase în brațe copacul de care era rezemat. Petre privea fix locul în care se găsea omul acela burduhănos, ținându-și respirația, de era cât pe-acți să se sufocă, iar Paul, îndrăznețul Paul, își mușca limba să nu țipe.

După ce nu li s-au mai auzit glasurile și nimic nu mai trăda că cei trei bărbați erau prin apropiere, Șeful, cu un efort suprem, ca de om bolnav, s-a ridicat și le-a făcut semn să se apropie.

— Era s-o pășim! zise dintr-o suflare Fane.

— Lasă, a trecut, i-a îmbărbătat Adrian. Paul să fie altădată mai atent, altfel dăm acțiunea peste cap.

— M-a înțepat ceva și nu știam ce să fac, s-a scuzat băiatul.

— Bine, bine...

— Acum ce facem, ne luăm după ei? a îndrăznit Petre.

— Nu, fiindcă se întorc, n-ai auzit?

— Ce-ar fi dacă am intra să vedem ce-au făcut?

— Și dacă ne prind?

— Ne-am ars!

— Nu mai vorbiți atâta! s-a răstit pentru a două oară în noaptea aceea Șeful... Am o idee: cine se oferă voluntar dintre băieți?

— Pentru ce?

— Vreau să știu cine se oferă, atât.

— Eu, se trezi Petre că răspunde.

— Perfect. Vom trece la acțiune... Ne strecurăm amândoi în bârlogul lor și ne ascundem. E acolo o firidă dosnică. Nu știu dacă ei au

cotrobăit-o, pentru că nu părea umblată. Din ea se vede foarte bine tot. Mergem și-i pândim.

— Și noi? s-a interesat Nas-în-vânt.

— Paul, ia comanda! Dacă până la ziuă nu se întorc, ceea ce mă îndoiesc, ne anunțați și plecăm acasă. E clar?

— Clar.

Târându-se pe coate – înaintau destul de încet – au ajuns la intrarea în peșteră. Aici s-au ridicat în picioare. După aceea copiii nu i-au mai văzut. Îi înghițise tunelul.

CĂPITANUL BRĂDEANU INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Teama ca „bandiții” – cum le spuneau de-acum cei șase îndrăzneți (Dudi dormea dus) – să nu se întoarcă prea repede și să dea piept cu ei, i-a determinat pe Adrian și Petre să se grăbească. Se izbeau de colțurile de stâncă, de bolovanii căzuți, se împiedicau... După un timp s-au auzit glasurile celor trei. Nu se fereau de loc, vorbeau tare, ca și când treaba pe care o făceau nu constituia ceva de care să se teamă, în afara obișnuitului.

— Ce-ai făcut cu mașina? l-a întrebat Roșcovanul pe Gras.

— Ce să fac? Am reparat-o. Dar trebuie să vin la tine, doctore, să-mi repar dinții – a râs – că nu i-am parădit.

— Vino poimăine, sunt mai liber.

— E-n regulă. Unde-ai pus pensulele? se întoarse apoi Grasul spre Ochios.

Dar băieții ajunseseră în firida aflată vizavi și mai sus de nivelul unde cei trei făcuseră foc sub un cazan mare.

Flăcările înconjuraseră din toate părțile cazanul. Lemnele trosneau, pârlăiau. Fumul, pentru că nu avea pe unde să iasă, venea drept spre copii. Unul dintre bandiți s-a îndreptat spre colțul aceluia „laborator”, căruia copiii nu-i dăduseră până atunci nicio atenție, deși Paul și Adrian exploraseră în amănunțime totul. A dat la o parte niște pietre, a ridicat un capac și a scos de-acolo patru bare pe care, două câte două, le-a băgat în cazan.

Roșcovanul – de-acum fiecare avea porecla lui – a turnat peste foc lichidul ce-l conținea un bidon aflat în apropiere; flăcările s-au înțețit, fumul a devenit dens, înăbușitor. Pe copii îi usturau ochii, gura și gâtul, iar tusea de-abia și-o mai țineau.

— Petrică, hai să ieșim. Aici o să ne înece fumul, a șoptit Adrian, care pentru prima oară era să-și piardă cumpătul.

— De ce? Vreau să vedem ce fac. Pune-ți o batistă la nas.

— Și așa nu se distinge bine din cauza fumului.

— Nu e vreun alt loc la fel de ascuns de unde putem privi mai

bine?

— Este, ține-te de mine.

— De-acolo nu ne vād?

— N-au timp de noi.

Pe asta scontase Adrian, pe lipsa de timp, când îi spusese lui Petre să iasă. Au trecut la câțiva pași de Ochios. S-au pitit în dosul unui stâlp de susținere și au luat parte la întreaga operație pe care cei trei o făceau cu multă tragere de inimă. Uneori vorbeau de parcă atunci se văzuseră după nu știu cât timp.

— Nu ne mai întâlnim noi cu o pomană ca asta! a regretat Polobocul. Era îmbrăcat ca și ceilalți, în salopetă. Pe lângă faptul că era gras, avea și o mustață respectabilă, dar din cauza efortului pe care-l făcea, și pentru că transpirase, i se pleoștise de tot.

— Îți pare rău, nu-i așa? a râs într-un dinte „doctorul“.

— Cred și eu că-i pare!... Unde este lingura, Mitică? a întrebat Ochiosul, un om între două vârste, cu un început de chelie și favoriți à la Franz Iosef.

— E-n colțul cu vopsele, a răspuns Roșcovanul.

Cel cu ochii mari s-a îndreptat spre locul indicat. A luat un polonic uriaș, l-a introdus în cazanul în care metalul clocotea, l-a scos plin-ochi și a turnat metalul acela topit în niște forme care semănau leit cu plăcile indicatoare pe care le găsiseră copiii mai înainte, în cealaltă încăpere.

Erau atât de absorbiți de ceea ce făceau, dar și grăbiți în același timp, că dacă cineva ar fi intrat atunci în peșteră, niciunul dintre ei nu l-ar fi observat. De aceea, Adrian, căruia îi venise în minte o idee năstrușnică, s-a aplecat, a ridicat o pietricică și a aruncat-o în lingura Ochiosului.

— Ați înnebunit? a strigat el.

— Ce ți-a venit să urli? s-a repezit Roșcovanul spre omul cu pungi sub ochi. Nu știi că tunelul ăsta are ecou?

— Cine a dat cu piatra?

— Ce piatră?

— Mi-a căzut o piatră în lingură.

— Atunci de ce spui că ți-a aruncat-o cineva? Poate să cadă și de sus. Fricosule!

— E bine, totuși, să vedem, a propus Ochiosul.

— Nu te opri, se răcește!

— Mai pune lemne și toarnă gaz. Mi s-au îmbâcsit toate de fumul ăsta nenorocit, s-a văitat tot el.

— Astăzi scăpăm, nu te mai plânge.

Fumul a devenit insuportabil. Era atât de gros, că cei doi copii nici nu se mai vedeau între ei.

— Petrică, a șoptit Șeful aproape sufocat, trebuie să ne strecurăm și să fugim spre ieșirea noastră. Acum îi cunoaștem bine, știm ce fac.

— Hai!

S-au furișat tiptil-tiptil pe lângă perete. Cei trei bărbați erau preocupați cu topirea metalului.

Pe măsură ce metalul se răcea, Grasul îl vopsea în alb, iar Roșcovanul, cu un șablon pe care scria „Tren accelerat numărul 201 – București-Nord – Budapest – Wien – Basel – Paris“, imprima literele cu o dexteritate uimitoare. Dădea o dată, de două ori cu pensula – și trecea la altă placă.

Deodată, Adrian și-a dat seama că Petre nu mai e în spatele său. S-a oprit. A așteptat un timp. Nimic. „Unde-o fi?“ Apoi l-a auzit tușind, înecat. Dar nu lângă el. Tocmai în cealaltă parte. Desigur, îl zăpăcise fumul. Când a tușit, bandiții au încremenit. După aceea s-au repezit spre locul unde se auzea tusea. Focul se întetise și mai mult. Fumul îl orbea pe Șef. Abia mai putea să răsuflă. Ca să-l caute pe Petre era imposibil. Ar fi căzut în mâinile bandiților. S-au auzit câteva tropăituri. Pe urmă strigătul de durere al lui Petre, întrerupt de glasurile lor:

— Cine ești?

— Ce cauți aici?

— Mă jucam, nene!

— Nu se prinde! Noaptea?

— Cu cine mai ești?

— Singur...

O palmă lipită pe obraz. Și iar țipătul lui Petre.

— Sunt singur, nu mă bateți!

În acel moment, dând dovadă de foarte mult sânge rece, Adrian s-a gândit că dacă mai rămâne se va trăda și nu-l va putea ajuta pe Petre. Bâjbâind, zgâriindu-și mâinile, zdrelindu-și-le, neîndrăznind să aprindă lanterna adusă de Fane, băiatul cu pantaloni lungi s-a furișat spre ieșire.

Afară, luna era pe scăpătate. Aerul – rece, bun. Și-a ventilat plămânii, dându-și brațele în lături de câteva ori, și-a legat mâna dreaptă cu batista – și-o rănise ușor – și ocolind prin pădure a ajuns la grup.

Niciunul dintre copii, până la venirea conducătorului lor, nu scosese o vorbă. Nu de teamă că i-ar fi descoperit cineva, ci ca să stea cu auzul treaz, să prindă orice zgomot venit dinspre peșteră. Așteptaseră cu

sufletul la gură desfășurarea evenimentelor. Uitaseră de frig, uitaseră de noapte, de jivinele care ar fi putut să se trezească și să dea peste ei. Stăteau cu privirile ațintite către intrarea pe unde dispăruseră cei doi tovarăși ai lor, și de-abia li se simțea respirația.

La sosirea Șefului însă, amorbirea se destrămase ca prin farmec. În câteva cuvinte, Adrian le-a explicat cum stau lucrurile; Taciturna a scos un „vai!“, Fane a șoptit: „Zău, mă?!“ iar Paul și Rodica n-au reușit nici să-i îngâne, atât erau de emoționați.

Că nu le-a fost frică „nici măcar atâtica“ s-a dovedit mai târziu când, tot târâș, cu și mai multă precauție, s-au tras într-un tufiș apropiat, care constituia un bun punct de observație, de unde puteau supraveghea atent gura peșterii, și au ținut sfat. Nicio clipă nu și-au pierdut firea. Poate Aghiotantul, dacă ar fi fost printre ei, s-ar fi văicărit, însă nu într-atât încât să le creeze neplăceri. Dacă ar fi încercat, ar fi fost pus la punct de fratele său.

Iată ce au hotărât: câte doi dintre ei să se ia după acei indivizi și să-i urmărească. (De fapt, această chestiune o mai discutaseră, acum o stabiliseră definitiv și trebuiau s-o pună în practică.) De este cumva posibil, să le afle adresele, numele complet și ocupația chiar; apoi să aștepte toată ziua – zorile se strecurau deja printre vârfurile copacilor, printre crengi și frunze – și dacă îi vor da sau nu-i vor da drumul lui Petre să se ducă toți la miliție și să anunțe.

— Pentru că, motivase Șeful, aceste tăblițe indicatoare de distanță nu se fac în măruntaiele munților și în condițiile alea. Noi avem uzine serioase – unele din oraș le-ați vizitat și voi – care fac treaba asta, nu niște cârpaci cum sunt cei dinăuntru...

*

Colaboratorii și subalternii colonelului Jibleanu sunt opriți la ușă. Răspunsul secretarei este unul și același:

— Tovarășul colonel este ocupat.

Unii se încăpățânează să aștepte.

— Dar cine-i la tovarășul colonel?

— Un grup de copii.

— Un grup de...?

Soneria.

Cu mers sprintar, secretara se duce spre ușă, o deschide și intră.

— Să vină la mine căpitanul Brădeanu!

După ieșirea secretarei, comandantul miliției îl îndeamnă pe

Adrian:

— Hai, povestește mai departe!

Șeful e emoționat. Relatase plin de înflăcărare toate aventurile grupului pe care-l conducea, și obosise.

— Să beau puțină apa.

Comandantul miliției îl invită cu o fluturare a pleoapelor. Șeful soarbe cu nesaț. Se șterge la gură, își umflă pieptul și continuă:

— Părinții lui Petre nu știu nimic. Își închipuie că el doarme la noi... În peșteră n-am mai fost, n-am avut timp. Petrică, la ora asta, cred că e tot la Roșcovan. L-a închis. N-am putut lua legătura cu el, individul stă la etajul trei. L-a dus legat la gură și mai mult cu forța. A încercat Petrică să scape acolo, unde topeau metalul, mușcându-l pe Roșcovan de mână, dar l-au bătut așa de tare, încât am avut impresia c-a leșinat. Nu i se mai auzeau strigătele.

Secretara vârî capul pe ușă.

— A venit tovarășul căpitan Brădeanu.

— Să intre!

— Tovarășe colonel, m-am prezentat la ordinul dumneavoastră!

— Lasă, ia loc. Uriașii ăștia – uită-te bine la ei – se pare că au făcut o treabă bună. Spuneți-mi, copii, ei nu v-au văzut?

— Nu, deși am fost toată ziua de ieri umbra lor, nu cred să-și fi dat seama că sunt urmăriți. Aici sunt adresele și numele fiecăruia.

— Cum, pe toți trei îi cheamă Vladimir?

— Da, tovarășe comandant!

— Ce mister o mai fi și ăsta, Brădeanule?

Ofițerul înălță din umeri. „De unde să știu eu?“ parcă vrea să spună.

— Nu sunteți obosiți?

— Nooo! face Fane, dându-și importanță. Mai rezistăm încă trei zile și trei nopți!

— Zău! îi râd ochii colonelului.

— Pe cuvântul nostru de pionieri! răspunde grupul la un semn abia perceptibil al Șefului.

— Bun, continuă să zâmbească Jibleanu. Acum o să vă duceți într-o cameră alăturată – apăsă butonul soneriei – stați acolo cuminți, și noi o să facem după aceea împreună cu voi tot ce este posibil ca să vi-l redăm pe amicul vostru Petre.

Întrând secretara, comandantul miliției se grăbește să-i spună:

— Să li se dea copiilor ceva de mâncare!

— Dar nu ne e foame! protestează Nas-în-vânt.

— Totuși, trebuie să căpătați energie, pentru că o să avem treabă.

Copiii au ieșit, în sfârșit, însoțiți de secretară.

Brădeanu nu s-a mișcat de pe scaun. Firește, nu a înțeles nimic din toată povestea și așteaptă lămuriri, pe care colonelul întârzie să i le dea, făcându-și de lucru cu un blocnotes pe care-l tot răsfoiește.

— Ce zici, Brădeanule, dacă-ți pică azi o afacere grasă? Îl iscodește pe sub sprâncene pe subalternul său bătrânelul acesta lat în umeri și cu o șuviță de păr răzvrătită împotriva pieptănăturii.

— Ce pot să zic? O apuc de coarne și-i dau bătaie! Numai că...

— Ce?

— Aveam de încheiat concluziile privitoare la „Camera verde“.

— Mai lasă-le câteva zile. Vinovații stau bine, n-au de ce se plânge.

— Dar despre ce e vorba?

Jibleanu nu-i răspunde. Continuă să răsfoiască notesul din fața lui.

— Ai toți oamenii prezenți, după câte mi se pare.

— Da, toți.

— Pornești cu toată echipa.

— Unde, tovarășe colonel?

Și Jibleanu îi expune pe scurt șefului biroului anchete aventura grupului „Brașovia“ și urmările ei: răpirea prietenului lor Petre.

— E limpede?

— Limpede.

— Este ora opt și douăzeci de minute. La și jumătate porniți.

— Am înțeles, tovarășe colonel!

URMĂRIREA

...Ora opt și treizeci de minute.

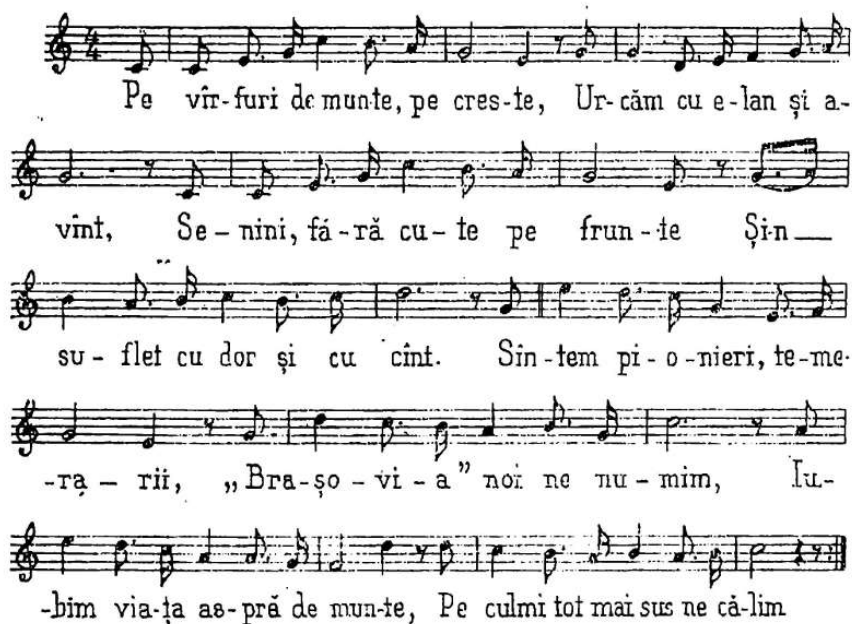
Trei mașini țâșnesc pe poarta miliției.

Bolizi.

Nimeni dintre ocupanți nu vorbește.

În prima mașină, în care se află locotenentul major Cristea, două codițe saltă la cotituri și hopuri, zbatându-se pe umerii Sandei...

Fane cântă „Marșul alpiniștilor“ și mângălește ceva pe o foaie de hârtie. Se pare că note, sub care scrie textul făcut de Sanda:

Pe vîr-furi de munte, pe cres-te, Ur-căm cu e-lan și a-
vînt, Se-nini, fă-ră cu-te pe frun-te Și-n —
su-flet cu dor și cu cînt. Sin-tem pi-o-nieri, te-me-
-ra-rii, „Bra-șo-vi-a” noi ne nu-mim, Iu-
-bim via-ța aș-pră de mun-te, Pe culmi tot mai sus ne că-lim

În cea de a două mașina, Nas-în-vînt și-a lăsat capul pe umărul locotenentului Băiașu. Plutonierul Badiu zâmbește semnificativ, trăgând cu coada ochiului.

Iar în a treia, bondocelul se joacă cu mascota atârnată de ștergătorul de parbriz, în timp ce Andrei îl dăscălește:

— Stai cuminte, Dudi!

— Nu!

— Te dau jos!

— Ce, e mașina ta?

Căpitanul Brădeanu surâde amuzat.

Paul lipsește. A plecat însoțit de o echipă operativă, comandată de sublocotenentul Chițu Iordache, să cerceteze peștera.

Pe stradă, calcând pe marcajele sistemului Belisha, o bătrânică își târăște picioarele. Mașinile încetinesc...

...Ora opt și patruzeci și cinci de minute.

Întretăiere de străzi.

Mașina în care se află locotenentul major Cristea, cu Fane și Sanda, cotește pe Crișan. Alta, care are ca pasageră pe Rodica, o ia pe Ilie Birt, iar ultima, în care Dudi „își face de cap“, o ia spre dreapta, ca să intre în strada Pietrișului.

...Ora opt și patruzeci și cinci de minute.

Echipa operativă condusă de „generalul“ Paul urcă serpentinele Tâmppei.

*

Dacă Eugen Brădeanu, împreună cu colaboratorii săi, au pornit în urmărirea celor trei Vladimiri, nici colonelul Jibleanu nu stă cu mâinile în sân. Se plimbă agitat în încăpere și așteaptă să obțină legătura cu generalul.

— Ce se aude? o întreabă pe secretară.

— Nimic, tovarășe colonel, nu răspunde.

— Nu se poate! La ora asta...

— Am impresia că e deranjat.

— Deranjat? Și mă ții atâta lângă dumneata? Știi ce treabă au făcut copiii?... Iartă-mă, n-ai de unde... Mă duc la stația radio.

Și, ca o săgeată, țâșnește pe ușă.

— Dobre!

— Ordonăți, tovarășe colonel!

— Stai pe scaun, nu te mai ridica. Ia legătura cu capitala, fulger!

— Alo, „Stejarul“!... „Stejarul“!... Sunt „Cerbul“, ascultă-mă...

Trec pe recepție... Ce să-i comunic, tovarășe colonel?

— Dă-mi-l mie, îmi spun eu... „Stejarule“, vorbește „Cerbul“... Fii atent la mine!... Într-o peșteră din muntele Tâmpa a fost ascunsă în timpul războiului o mare cantitate de aur, după cât se pare. Niște traficanți au descoperit acest metal, nu știm încă prin ce împrejurare, l-au transformat

în tăblițe indicatoare de distanță, pe care le-au agățat de trenul accelerat „Wiener-Walzer“...

Rog pe tovarășul general să ia legătura cu organele competente pentru a se opri trenul în apropiere de Z... De asemenea să se trimită un elicopter în întâmpinarea trenului, pentru ridicarea și transportarea „mărfii“... Menționez că descoperirea a fost făcută de un grup de pionieri. Amănunte la orele zece...

*

...Ora nouă fără cinci minute.

Locotenentul Băiașu, ținând-o pe Rodica de mână, urcă treptele casei cu numărul opt din strada Ilie Birt, unde locuiește Gheorghe Vladimir – Grasul sau Polobocul, cum îl botezaseră copiii. La poarta casei, plutonierul Badiu fumează gânditor.

Ofițerul sună la apartamentul trei... Nimeni. Mai sună o dată... Niciun răspuns, nu se vedește nicio mișcare.

Casa se găsește undeva în fundul curții, înconjurată de câțiva peri. Ferestrele au perdele de culoare aproape închisă. Nu se vede nimic, deși Băiașu privește înăuntru. La celelalte două apartamente, în care locuiesc un merceolog și un cetățean care nu și-a înscris profesia pe ușă, e liniște.

— Să nu fie nimeni acasă?

— Ieri era o femeie la doi, spune Nas-în-vânt.

— Bine. Să mergem.

Trec pe lângă Badiu, ca și când nu l-ar cunoaște. El se plimbă în continuare, parcă numărându-și pașii, măsurând lungimea gardului.

*

...Ora opt și cincizeci și șapte de minute.

Printre membrii echipei operative conduse de Paul în peștera din inima Tâmpiei se produc explozii de uimire, se aud exclamații dintre cele mai diverse:

— Ăștia au un laborator în toată regula!

— Parca ar fi alchimisti!

— Au lăsat tot, în afară de metalul ăla. Unde l-or fi ascuns?

— Poate în grota ailaltă, tovarășe!

— Mai e una?

— Daaa!... Uite, am găsit! se bucură Paul.

— Ți-l am dat!

— Nu, e sfoară de Manilla.

— De unde știi tu că-i de Manilla? Întreabă sublocotenentul Chițu Iordache.

— Cum?! Era un pachet mare, ambalat după toate regulile și pe care scria că este expediat din Manilla!... Cu o bucată lungă de vreo zece-cincisprezece metri m-am legat de Adrian... șeful nostru. El s-a dus spre grupul celor trei, în centrul tunelului, și eu am rămas ascuns după blocul ăla de piatră. Dacă veneau bandiții, trebuia să trag de sfoară, să-i vestesc pe băieți... Dar n-au venit atunci... Unde naiba o fi ambalajul?... L-am văzut cu ochii mei!

— Nu cu ai altuia? glumește Chițu.

— Lasă-mă, tovarășe, eu vorbesc serios și... L-au ars, precis l-au ars!... Și avea niște desene așa de frumoase!...

— Dobrotă!

— Ordonăți, tovarășe sublocotenent!

— Șabloanele, pensulele, vopseaua, tot ceea ce constituie corp delict și poate fi transportat, să fie scos! Vom vedea ce va ordona tovarășul căpitan în legătură cu restul... Hai, alpinistule!

*

Ora nouă.

Strada Pietrișului e o stradă dosnică. Doar câteva case. E cumva aruncată spre muntele „Warthe“, nepavată, îngustă, greu de urcat. În depărtare, ca niște straturi mari, se văd trepte de pământ, aluvionare. Iar deasupra lor, pădurea din mijlocul căreia răsare Turnul Alb.

Casa pe care o caută Eugen Brădeanu are marginea de jos a fațadei plantată chiar în stradă. O singură treaptă. Ușă de stejar cu gemuleț rombic. În spate, o vale – privită de jos pare o coastă – transformată în grădină. Răsaduri de flori pe o porțiune, ceapă, cartofi și roșii în cealaltă. În mijloc – o cărăruie care se sfârșește cu o porțiță. E deschisă porțița. „Are două ieșiri“, gândește Brădeanu.

Adrian și Dudi își fac de lucru în stradă. Căpitanul cercetează cea de a două ieșire. Ușa n-are fereastră. Ofițerul apasă clanța. Ușa se deschide. Încet, cu precauție, trece peste prag. „Să nu fie nimeni?“ O scară de serviciu duce la etaj. Șeful secției anchete urcă treaptă cu treaptă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Scara se termină. Un hol mare cu mai multe uși la capătul scării. Ofițerul observă mobilierul: o canapeapă, în mijloc o masă rotundă, câteva tablouri pe pereți – copii – o

oglindă-cuier între două uși. „Probabil că astea duc la apartamente“. Le încearcă pe amândouă. Sunt închise. A treia, din dreapta, cedează. Un mic antreiaș. Calcă pe un covor de iută. Apoi intră în altă încăpere. Cineva mișcă. „Sau mi s-a părut?“ O femeie apare din spatele unei draperii.

— Pe cine căutați? Cine sunteți?

— Un om. Și caut alt om.

— Pe unde ați intrat? De ce nu sunați?

— Am intrat pe ușă și n-am sunat pentru că n-am avut la ce.

— Dumneavoastră vă bateți joc de mine?... Chem miliția! Se îndreaptă spre telefon.

— Nu vă deranjați. Miliția e în fața dumneavoastră.

— Mili...?

— Liniștiți-vă... Pofțiți legitimația mea.

— Nu e nevoie... deși...

— Deși?

— Intră cineva așa, pe nepusă masă...

— Vă-nțeleg... Nu vreau decât o informație: aici locuiește cetățeanul Vladimir...

— Aici locuiește, stimate domnule! se aude un glas bărbătesc în spatele ofițerului.

Fulgerător, Brădeanu se întoarce. Dar e prea târziu. Două mâini de fier îi încleștează gâtul...

*

Peisaj montan; apoi deluros; pe urmă de câmpie. Și iar munți acoperiți de verde. Un verde admirabil, umbrit, întunecat, în care soarele se joacă în voie. În stânga apare o șosea șerpuitoare, pe care mașinile circulă în ambele sensuri. Trenul aleargă duruind pe șine, înghițind distanțele, depărtările, spintecând aerul. Este „Wiener-Walzer“, trenul ce va ajunge la Basel, în care călătorise Sanda cu un în urmă, spre tabăra de pionieri din Apuseni. Este trenul care trebuie oprit și care poartă pe el tăblițele indicatoare, confecționate în peștera din adâncul Tâmpiei.

E liniște și cald. Ferestrele vagoanelor sunt, în marea lor majoritate, deschise. Capete ciufulte de vânt admiră panorama care defilează pe lângă tren, scoțând exclamații de uimire:

— Sehr schön!¹

— Wirklich!²

— Ich möchte noch einmal wiederkommen!³

— Quel paysage, madame!⁴

— Oui, il est très joli!⁵

La orizont – semafoare. Apoi apare o gară mică. Trenul trece prin fața ei cu șteală. Parcă nici n-ar exista. Un ceferist salută ținând fanionul galben în mâna stângă.

Gara rămâne în urmă, minusculă, după aceea nimeni nu o mai vede. Trenul a făcut un ocol și a intrat într-o pădure de fagi umbroși. În zare, ca niște linii frânte, se proiectează pe cerul lăptos crestele munților acoperite cu căciuli de nea.

Un clopoțel sună pe culoarele vagoanelor, invitând călătorii la micul dejun.

Deodată, însă, trenul, care aleargă la vale, își încetinește mersul. Mecanicul, observând doi oameni pe linie, reduce viteza.

— Au înnebunit? Ce caută? Vor să mă bage în bucluc?

— Fac semne cu fanioanele! spune și fochistul.

— S-o fi întâmplat ceva pe linie? se sperie mecanicul. Ce poate fi?

— Oprim?

— Cred și eu, doar n-oi fi vrând să-i omor!

Frână ușoară. Vagoanele se adună armonică.

— Ce este, fraților? se aude glasul unui călător ivit la fereastră.

— Suntem la semnal? întreabă cineva.

— Da' de unde! A tras careva semnalul de alarmă, vine un răspuns nepăsător.

— De ce?

— Știu eu? Poate că i-a zburat pălăria! găsește un glumeț să facă haz.

— Se vede ceva?

— Nimic. Probabil mai în față.

— Eh, îi dau ei drumul... îi consolează un bătrânel, obișnuit cu drumurile.

Trenul este înconjurat din ambele părți.

— Închideți ferestrele! strigă un ceferist.

— De ce? e curioasă o femeie.

— E ordin!

— Aveți grijă să nu coboare nimeni!

În locomotivă urcă cei doi oameni care opriseră trenul.

— Nu te reținem mult, i se adresează unul dintre ei mecanicului. Avem o treabă de rezolvat, și pleci.

— Dar ce e?

— Nu știu, miliția... O să ajungi la timp.

— Cu ce-ați venit până aici? mai întreabă mecanicul, fiindcă cel cu care vorbea era unul dintre superiorii săi.

— Cu elicopterul.

— Înseamnă că e ceva serios!

— Înseamnă...

Bărbații care au înconjurat trenul schimbă plăcile indicatoare de pe vagoane cu altele identice. Totul nu durează decât zece minute.

— Gata?

— Gata.

— Poți să pornești... Cale bună!... Scoți dumneata întârzierea!...

— Îi dau mai mult jar și...

— La revedere!

— Salut!

*

Cabinetul „Stejarului“. O încăpere elegantă, în care lustra cu multe brațe meșteșugit lucrata izbește de la prima vedere. Masă de mahon. O altă masă lungă, pentru ședințe. Scaune tapițate de jur împrejur. Draperii grele la ferestre.

Generalul așteaptă amănunte de la colonelul Jibleanu, care-i comunicase acțiunea grupului de pionieri și-i ceruse sprijinul.

Un ofițer intră pe ușă.

— A venit?

— Da. Pofțiți! și-i întinde o radiogramă.

— Mulțumesc, poți să pleci.

Rămas singur, generalul o citește pe nerăsuflăte: „Operațiunea a reușit! Sosim cu «marfa» peste o jumătate de oră. Niciun incident!“

*

Lui Petre nu-i vine să creadă! Îl pipăie pe Fane, o mângâie pe Sanda și se uită la locotenentul major Cristea ca la cel mai mare salvator de oameni din lume. Fața îi râde toată, deși cu o jumătate de oră mai înainte simțea că-l doare buza plesnită, dar acum nu mai are nimic. Îi vine să alerge, să zburde, să chiuie. E atât de emoționat, că nici nu poate pronunța cuvintele cum trebuie. Se bâlbâie chiar.

— Șe... Șeful unde e?

Cuprins și el de această bâlbâială, Fane, îi răspunde automat:

— E bi... bine! S-a dus cu tovarășul căpitan. Pe toți îi prindem, auzi?

— Pe toți, pe toți?

— Da, mă, pe toți!... Ce-o să le mai povestesc alor mei... Dar se posomorăște dintr-o dată și oftează: Să vezi că n-or să mă creadă... Or să spună că sunt gogoși...

— Îți dăm noi în scris! îl încurajează Sanda. Și poate-ți da și tovarășul colonel...

— Crezi tu?

— De ce să nu cred?

— Ar fi grozav, auzi!... Mă, ce grozav ar fi! Nu-i așa, Petrică?

Băiatul nu-l ascultă. E preocupat de altceva și-și tot rotește ochii de colo-colo.

— Nu-i așa, Petrică? repetă întrebarea Ariciul.

— Poftim?... Da, așa e... Auzi, Fane, nu mă lasă tovarășul ofițer să-i dau și eu una Roșcovanului?

— De ce, Petrică?

— Ca să mă răzbun. Voi nici nu știți ce tare m-a bătut!...

Într-un moment de sinceră afecțiune, Taciturna îl sărută pe obraz.

— Lasă, nu mai plânge. O să fie pedepsit...

— Unde vezi tu că plâng? Dar mi-e ciudă... Parcă nu eram om, așa dădea.

— Și ce zicea, ce zicea? îi scapără ochii lui Fane.

— Mai țiu eu minte? Multe... Acuma... acuma că v-am văzut, i-aș da un pumn și m-aș culca. Știți ce somn îmi e? N-am închis un ochi... Păi ce, puteam? Nici n-aveam unde, mă închisese într-o boxă. Degeaba urlam... Și mi s-a făcut și foame... N-aveți ceva la voi?...

— Stai! sare Ariciul. Am oprit un biscuit de la miliție!... Ah, se fărâmă!...

— Dă-mi-l așa, că nu mai pot. Mă leșină.

Din discuția purtată în șoaptă ajung frânturi până la Cristea, care stă pe bancheta din față. Dar el nu se gândește la ei. Cercetează fața mohorâtă a omului de alături, așezat între el și șofer. Cu toată împotrivirea acestuia, locotenentul major a reușit să-l aresteze și să-l elibereze pe copil. Firește, n-a scos o vorbă privitoare la ceea ce făceau el și ceilalți doi în adâncul muntelui. Ba a avut nerușinarea să afirme că-l găsise pe băiat pierdut în pădure și el, suflet de om, l-a luat la dânsul, până a doua zi când urma să-l ducă părinților. La întrebarea ofițerului de

ce nu l-a dus până la ora aceea a răspuns că se sculase târziu și la servicii trebuia să meargă, avea liber, pentru că lucra o zi dimineața, o zi după-masa, așa e la stomatologie. Tocmai atunci voia să plece cu el, când a venit locotenentul major.

— Dar de bătut de ce l-ai bătut?

— Nu i-am dat nici măcar o palmă. De ce să-l fi bătut?

La care Petrică a strigat:

— Minte!... Uitați-vă la mâna lui, l-am mușcat!...

Într-adevăr, Roșcovanul, zis și doctorul de către ai lui, avea o coroniță pe mână, pe care, fără să-și dea seama ce face, a dus-o la spate...

*

Colonelul Jibleanu se plimbă agitat prin încăpere. „De ce n-o fi venind niciunul?... Și telefonul tace... Altădată suna să-mi spargă timpanele, și acum, nimic!... Să iau eu legătura cu ei?... Bine că cel puțin la Z... s-a rezolvat!... Auzi, ce le-a putut trece prin cap! Să topească aurul și să-l expedieze astfel peste graniță!... Cine ar fi bănuiră una ca asta?... Bravo, copii, de o mie de ori bravo!“...

Secretara intră valvârtej:

— Tovarășul locotenent major Cristea a sosit cu arestatul!

— Să intre repede! ordonă bătrânelul.

— Tovarășe colonel, am executat ordinul dumneavoastră!

— Copiii, ce fac copiii?

— Sunt bine, așteaptă afară.

— Și Petre?

— Și!

*

Mașina cu care veniseră Adrian și Dudi rămăsese mult în josul străzii, neputând să urce până la casa cu gemulețul rombic în ușă. Șeful o privește din când în când, apoi întoarce capul spre imobilul în care intrase căpitanul Brădeanu.

— Ce s-o fi întâmplat? șoptește.

— Ai spus ceva? îl întreabă Aghiotantul care-și face de lucru cu niște pietricele.

— Nu, vorbeam cu mine.

— Cu tine?! se miră băiețelul. Eu pot să vorbesc cu mine?

— Încearcă.

— Dar nu plecăm?

— Să vină tovarășul căpitan.

— Ce face acolo atât de mult?

— Nu știu, și nu mă mai sâcâi, pentru că vreau să gândesc.

— Ahaaa!...

Și Șeful gândește. „A trecut mai bine de jumătate de oră. Spunea că în zece minute va fi totul gata... Dacă nu se întoarce, să-l anunț pe șofer... Mai aștept cinci minute, pe urmă plec“. Se așează pe bordura trotuarului, privind țință casa aceea răzlețită.

— Până plecăm, te joci cu mine? nu-i dă pace aghiotantul.

— Ce?

— Pietricele. Uite, să-ți arăt cum: iei una, o pui jos, arunci alta sus, și până cade trebuie s-o ridici pe asta.

— E complicat. O să ne jucăm după aceea.

— Toți?

— Toți. „Ce-o fi făcând Petre? Mă duc. Timpul a trecut“. Hai!

— Unde?

— La mașină.

Pornesc în goană, spre nefericirea lui Dudi care se împiedică și-și julește vârful nasului. Urletele pe care le scoate determină pe cei ce sunt acasă să-și lase treburile și să vină în stradă.

— Îți trece, nu mai plânge, caută să-l îmbuneze și să-l liniștească Adrian.

— Da, dar mă usturăăăă!... Și numai tu ești de vină! Mare și...

— Gata!...

Cei câțiva care au ieșit să vadă ce se întâmplase se întorc la casele lor, ferestrele se închid și Adrian îl urcă în mașină pe Dudi, după ce-i pusese o batistă pe nas. Apoi îi spune șoferului că „tovarășul căpitan întârzie“. Șoferul însă e obișnuit să aștepte, așa că nu dă semne de neliniște. Aceasta pe de o parte. Pe de alta, are atât de mare încredere în superiorul său, încât îi zâmbește copilului cu un aer de înțelegere, dar și cu superioritate.

Și timpul trece.

Încet, dar trece.

Se pare că șoferul și-a pierdut și el răbdarea, fiindcă stinge țigara în scrumieră și deschide telefonul:

— Vorbește Vasile!... Vorbește Vasile!... „Bradul“ nu mai răspunde, ce fac?... Vorbește Vasile!... „Bradul“ nu mai răspunde, ce fac?

— Unde ești?

— Pietrișului...

— Va veni Cristea... Nu întreprinde nimic. Copiii sunt cu dumneata?

— Da.

*

Locotenentul Băiașu, care rămăsese împreună cu Rodica pe strada Ilie Birtș, la casa cu numărul opt, unde a constatat că nu e nimeni în tot blocul, se plimbă acum singur prin fața mașinii cu care venise, urmărit de privirea șoferului. E atât de enervat, încât își mușcă buzele.

Ce se întâmplase? Plecând de la casa aceea, fetița și-a desprins mâna dintr-a tânărului ofițer și a traversat să se uite la vitrina de vizavi. După câteva clipe a căutat-o din ochi, dar dispăruse după colțul străzii.

Circulația în acest cartier – strada se găsește în apropierea unei piețe – este intensă. Printre cei care alergau de colo-colo erau și fete ca Rodica, așa că a scăpat-o din vedere. La început n-a dat importanță, după aceea s-a alarmat aprig, fiindcă Nas-în-vânt nu se mai ivea. A căutat-o peste tot prin apropiere, a mărit aria investigațiilor chiar, dar de găsit n-a găsit-o. „Să vezi ce muștruluială capăt de la șeful cel mare!... Pe individ nu l-am prins, fetița a fugit...”

— De ce vă frământați, tovarășe locotenent? Vine ea, n-aveți grijă, îl încurajează șoferul.

— N-aveți grijă!... Asta-mi lipsea mie acuma, s-o caut pe ea? Pentru asta am fost trimis aici?... Îi rup urechile dacă o prind!...

— Ziceți dumneavoastră așa, dar...

După privirea încruntată a ofițerului, șoferul înțelege că ar fi în stare totuși de o asemenea faptă, numai că – și el îl cunoaște bine pe Băiașu – ar face-o cu multă drăgălășenie.

Spre fericirea Rodicăi lucrurile au luat însă o altă întorsătură...

Plutonierul Badiu, de la postul său de observație, de câte ori trece ofițerul pe lângă el, înalță umerii. Adică nici fata, nici individul. N-a apărut nimeni. Pe fată, de bine de rău, o cunoșteau, dar pe „suspectul” ăla, cum îi spusese Băiașu, nu-l văzuseră în viața lor. Doar că se numește Vladimir... G. Vladimir. Și că e rotofei și poartă „o mustață respectabilă”. Dar câți oameni nu sunt rotofei și poartă mustață? „Caută acul în carul cu fân!”

Și fata se lasă așteptată destul de mult, iar Băiașu, care nu pusese țigară în gură în viața lui, era cât pe-acți să-i ceară șoferului una, așa era de nervos. Accepta să fie „scuturat” de soție, pentru că mirosea a tutun,

accepta să-i ardă cineva două palme, numai să dea cu ochii de fată. „Să-mi facă mie una ca asta! M-am învățat de câteva zile de arest la garnizoană, ce mai!“ Era atât de furios, că nu mai știa ce să facă cu mâinile. Până la sfârșit hotărî să-l caute și să-l găsească cu orice preț pe Vladimir ăla, că pentru el venise doar, și cu fata se va descurca el până la urmă. Ajungând la această soluție, parcă-i mai trecuseră furiile. Tocmai când își propuse un plan de acțiune, de după același colț de stradă, pe unde dispăruseră, cele două codițe ale fetei își făcură apariția. Locotenentul Băiașu o privi cu ochi mari. Fata îi făcea disperată semne să coboare din mașină și să vină spre ea. În același timp îi arăta un bărbat bine împlatit, rotund chiar, care semăna cu cel descris de Adrian colonelului Jibleanu și care ducea o plasă cu cumpărături.

Înțelese imediat situația, coborî și se apropie de cetățean.

— Urmați-mă!

— Poftim? a tresărit omul.

— Nu faceți gălăgie și veniți cu mine. Miliția...

— Cu ce drept...

— Lămurim tot, nu vă fie teamă.

— Să duc lucrurile astea acasă...

— Mai târziu.

Iată ce a povestit Nas-în-vânt: când să se înapoieze de la vitrina magazinului, l-a văzut pe Gras că umblă lela, învărtind plasa pe degete. Ea a afirmat că ar fi zis „Uite-l!“ dar că Băiașu n-a auzit, și atunci s-a luat după el. Nicio clipă însă nu s-a lăsat surprinsă de individ, nici măcar printr-un gest cât de mic nu s-a trădat că e pe urmele lui.

— Ce făceai dacă te purta prin tot orașul?

— Ce făceam?... Ei, mă descurcam eu. Îl căutam peste tot, și nu mă lăsam până nu-i aflam locul în care s-ar fi ascuns. Pe urmă dădeam fuga la dumneavoastră...

— Îmi dai voie să-ți strâng mâna, Rodica?... Ce zici, Badiule, nu ne-ar fi de ajutor dacă am lua-o la noi?

— Ce să zic, tovarășe locotenent?... S-o lăsăm să mai crească...

*

Casa este înconjurată de lucrătorii miliției în câteva minute. Nimeni însă dintre locuitorii străzii nu observă ceva. Fac această muncă tăcuți, încordați, cu o liniște aparent firească, pentru că dincolo de ea se află lupta. O luptă pentru dreptate, împotriva fărădelegilor, a răufăcătorilor care încă mai există. O luptă înverșunată împotriva acelor

care tulbură tihna oamenilor cinstiți.

Locotenentul major Cristea, ofițerul care l-a eliberat pe Petre, însoțit de sublocotenentul Chițu Iordache, ca urmare a comunicării telefonice făcută de Vasile colonelului Jibleanu, cum că «„Bradul“ nu mai răspunde», urcă treptele aceleiași scări pe care mai înainte le călcase și șeful lor, căpitanul Eugen Brădeanu. Pătrund în hol, pe urmă în antreiaș și...

— Mâinile sus, domnule Cristea! Și dumneata, Iordache!

— Tovarășe căpitan!

— Am spus, mâinile sus!

— De unde aveți pistolul?

— E cea mai proastă glumă pe care...

— Proastă?... Ha, ha, ha, ha, râde cu gura până la urechi căpitanul. Proastă, zici?... Bine. Acuma, copii, pentru că v-am tras o sperietură – după efortul pe care l-am făcut, voiam și eu să mă distrez puțin – să trecem în camera alăturată. Ce, nu mai vezi ușa, Iordache? E mascată de draperie...

Priveliștea oferită de șeful biroului anchete nu este de loc obișnuită. Mese răsturnate, scaune rupte, vase de flori sparte, covorul ca vai de el... o harababură de nedescris. Pe un scaun, legată cu mâinile la spate, stă o femeie plină de grație. Din ochii ei mari, negri, țâșnesc flăcări de ură. Pe un alt scaun este legat un bărbat cu ochii cât cepele, negru la față. Suflă greu și nu poate vorbi, fiindcă ofițerul i-a astupat gura cu o batistă.

— Dumnealui, arată căpitanul spre bărbat, care nu e altul decât Ochiosul – omul cu chelie și favoriți – cum îl porecliseră copiii, a vrut să scape de mine, de aceea totul e răsturnat aici. Al lui e și pistolul, Iordache. Știi că eu n-am obiceiul să port arme la mine. Dânsul „avea“.

Doamna, „în necunoaștință de cauză“, așa susține – vom vedea mai târziu care e adevărul – e complicea domnului Vladimir, care cu niciun preț n-a vrut să recunoască existența a încă doi frați cu același nume... Ea nu m-a atacat, a stat pasivă și a privit lupta... Am vrut să vă telefonez, dar în cursul încăierării dintre noi, dumnealui a rupt firul de telefon.

— Atunci cine ne-a anunțat?

— Cum, cine? Șeful și aghiotantul. Ei l-au alarmat pe Vasile, și el... Luați-i! ordonă Brădeanu cu un glas pe care colaboratorii săi nu-l mai auziseră.

Note:

1. Foarte frumos! (germ.)
2. Într-adevăr! (idem)
3. Doresc să mai viu o dată! (idem)
4. Ce peisaj, doamnă! (fr.)
5. Da, e foarte frumos! (idem)

ULTIMELE FILE

E ora șapte seara. În biroul generalului s-a înstăpânit tăcerea. Rareori foșnetul hârtiei întoarse aruncă o umbră de sunet. Generalul citește. Când e de acord cu câte un pasaj aprobă cu o înclinare a capului; când e de-a dreptul satisfăcut, subliniază cuvinte, propoziții.

După ce parcurge ultima filă, sună. Intră un ofițer. Același de azi dimineață.

— Fii, te rog, amabil și spune să mi se aducă încă o cafea.

Maiorul iese.

Generalul răsfoiește din nou filele raportului colonelului Jibleanu, privitor la transportul clandestin de aur. Le parcurge, fără să le citească, una după alta. E întrerupt câteva clipe, până i se așează tava în față. Cafeaua aburește. Soarbe o înghițitură.

— E fierbinte!

Femeia se retrage.

Generalul își aruncă iar privirea pe foile scrise. Stă în cumpănă, apoi se apucă să recitească ultimele trei pagini...

...«Dumitru Vladimir fusese înștiințat de unul dintre pacienții săi – Johannes Krauss, cu care de altfel urmasse cursurile facultății de medicină din Leipzig, unde Vladimir studiasse stomatologia (de aci și „știința“ topirii metalelor nobile), iar Krauss, ortopedia – că un văr al acestuia, înainte de a muri, îi spusese că în timpul războiului, în retragerea lor, trupele hitleriste îngropaseră în această grotă peste șaizeci de kilograme de aur. Îl mai sfătuisese că nu e bine să predea aurul statului român, pentru că s-ar fi ales cu un câștig mai mic și-i propunea să i-l trimită lui la Basel, iar el, Krauss, se obliga să-i expedieze, pe toate adresele pe care i le va indica, orice i-ar fi cerut, la valoarea aurului livrat. Le-a propus și un procedeu foarte ingenios prin care metalul prețios ar fi putut trece neobservat granița. Să înlocuiască plăcile indicatoare de pe vagoane, cu alte plăci, din aur, vopsite.

Profitând de faptul că frații săi, Gheorghe Vladimir și Daniel Vladimir lucrau chiar la căile ferate – primul ca impiegat de mișcare, al doilea ca șef de manevră, Dumitru Vladimir a trecut la acțiune.

Au depistat, toți trei, intrarea în grotă. Au găsit lingourile, au făcut rost de toate ustensilele necesare topirii aurului, și-au făcut matrițe și după câteva săptămâni au izbutit să confecționeze cincisprezece plăci

de aur. Două din aceste plăci au ajuns la destinație, dovadă cele trei automobile trimise ca avans.

În această situație, s-a ivit obligația expedierii în continuare a plăcilor, dar și dorința să termine cât mai repede operația. Atunci s-au pus să lucreze la topire ziua și noaptea, pentru ca în două-trei transporturi să lichideze toată cantitatea...

Numai că intervenția copiilor le-a dejucat planurile»...

Generalul mai soarbe o înghițitură, apoi zâmbește. «Oare cum o fi arătând Șeful? Dar Dudi?... Și celălalt băiat, zis „Arici“?... Și Nas-în-vânt... și Taciturna... Am să-i cer lui Jibleanu, când mă duc pe acolo, să-mi prezinte grupul „Brașovia“!»